

Arrest

nr. 201 907 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk het feit in Servië het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 27 januari 2011. In het arrest wordt vooreerst opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij jarenlang in Servië zou hebben gewoond zonder te beschikken over enig identiteitsdocument, noch aan diens bewering dat hij in Servië niet de kans had om naar school te gaan. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker zijn asielrelaas integraal steunt op de motieven die door zijn broer S. K. werden aangebracht en in zijn verzoekschrift dezelfde grieven aanhaalt als die door zijn broer aangehaald, en wordt erop gewezen dat bij 's Raads arrest nr. X van 27 januari 2011 aan verzoekers broer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, waardoor verzoeker bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 augustus 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers beroep tot nietigverklaring van die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 17 september 2012.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: zijn Servische geboorteakte d.d. 23 maart 2012, zijn Servisch nationaliteitsattest d.d. 23 maart 2012, zijn Servische ontheemdenkaart d.d. 19 juli 1999, zijn Servische huwelijksakte d.d. 23 maart 2012, en een attest van het Huis van het Nederlands waarmee hij zijn integratie in België wilt aantonen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, en wordt erop gewezen dat verzoekers cassatieberoep tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de Raad van State werd verworpen. Verzoekers derde asielaanvraag bevat, zo luidt de bestreden beslissing, geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de situatie in Servië anno 2017 wordt op grond van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geoordeeld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat verzoekers bewering betreft dat Roma in Servië niet welkom zijn en, zoals hij in het verleden reeds aankaartte, gediscrimineerd worden, wordt op grond van de informatie van het Commissariaat-generaal gesteld dat algemeen genomen in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig is en de rechten van de minderheden ook gerespecteerd worden. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat bovendien geenszins zonder meer kan afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Dienaangaande wordt gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat, zo luidt de beslissing, bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er, zo wordt opgemerkt, geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat Kosovo betreft, wordt verwezen naar de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn, aldus de commissaris-generaal, die hieraan toevoegt dat de veiligheidssituatie als overwegend stabiel en kalm wordt omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet, zo wordt opgemerkt, dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk, aldus de commissaris-generaal, dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt, zo luidt het, geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Verder wordt opgemerkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt daarnaast dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel, zo stelt de commissaris-generaal, het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, zo oordeelt de commissaris-generaal die er aan toevoegt dat bovendien geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze

problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er, zo luidt de beslissing, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers verklaring dat Kosovo een voor hem onbekend land is, merkt de commissaris-generaal op dat dit geenszins kan gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de verklaring van verzoeker betreft dat hij het in België financieel moeilijk heeft om te overleven, wordt opgemerkt dat dit gegeven niet relevant is voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Aangaande het feit dat verzoekers echtgenote en kinderen in België zijn, stelt de commissaris-generaal dat dit motief niet ressorteert onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Indien verzoeker een verblijf wenst te regelen op basis van zijn huwelijk met een in België erkend vluchteling met wie hij kinderen heeft, dan dient hij daarvoor, zo luidt de beslissing, de in de wet voorziene procedures aan te wenden. Verzoekers documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Zijn identiteit, huwelijk, integratie in België en verblijf in Servië staan immers niet ter discussie.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen echter geenszins ontkracht of weerlegt.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoeker in casu in zijn verzoekschrift naar (informatie omtrent) de algemene (socio-economische) situatie en discriminatie van Roma in Servië en in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekers verwijzingen naar en betoog omtrent de discriminatie van de Roma gemeenschap in Servië en Kosovo berusten overigens niet op recente concrete en persoonlijke ervaringen, gelet op de vaststelling dat verzoeker Servië in 2009, oftewel al meer dan acht jaar geleden, verliet en Kosovo al veel eerder tijdens de Kosovaarse oorlog.

De Raad wijst er voorts op dat de vaststelling dat verzoeker na de negatieve afloop van zijn tweede asielaanvraag in 2012 nog tot 2017, oftewel vijf jaar, wachtte alvorens zijn huidige derde asielaanvraag in te dienen, een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht, en het relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problematiek en vrees.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene en allerminst ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Dienaangaande wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het feit dat verzoekers echtgenote en kinderen hier in België zijn een motief is dat niet ressorteert onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker werpt hier geen ander licht op. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat indien verzoeker zijn verblijf in België wenst te regelen op basis van zijn huwelijk met een in België erkend vluchteling met wie hij kinderen heeft, drie kinderen die het levenslicht zagen na zijn tweede asielaanvraag hier in België, hij zich hiervoor dient te bedienen van de hiertoe geëigende procedure.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 januari 2018, voert verzoekende partij aan dat zij de subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen aangezien zij Roma is en zowel in Kosovo als Servië de Roma-gemeenschap sinds jaren gediscrimineerd wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking d.d. 18 januari 2018 opgenomen grond formuleert.

In zoverre verzoekende partij op zitting opnieuw aanvoert dat zij tot de Roma-gemeenschap behoort en dat die gemeenschap sinds jaren zowel in Kosovo als in Servië wordt gediscrimineerd, en meent dat haar om die reden subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, benadrukt de Raad dat, zoals in diezelfde zin in voormelde beschikking werd opgemerkt, een loutere verwijzing naar het feit Roma te zijn en naar (algemene informatie omtrent) de algemene (socio-economische) situatie en discriminatie van Roma in Servië en Kosovo, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In de beschikking van 18 januari 2018 wordt dienaangaande ook opgemerkt dat "Verzoekers verwijzingen naar en betoog omtrent de discriminatie van de Roma gemeenschap in Servië en Kosovo berusten overigens niet op recente concrete en persoonlijke ervaringen, gelet op de vaststelling dat verzoeker Servië in 2009, oftewel al meer dan acht jaar geleden, verliet en Kosovo al veel eerder tijdens de Kosovaarse oorlog."

Verzoekende partij gaat hier niet op in, minstens werpt ze hier geen ander licht op. Ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan deze vaststelling en de andere in de beschikking van 18 januari 2018 opgenomen vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS